

ที่ ยล ๐๐๓๗.๔/ว ๓๖๐๓

ศาลากลางจังหวัดยะลา

ถนนสุยงศ์ ยล ๙๕๐๐๐

๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง การวินิจฉัยเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

เรียน นายอำเภอทุกอำเภอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ว ๑๒๑๗

ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

ด้วยจังหวัดยะลาขอส่งสำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗-๑๒๘/๒๕๕๒ ระหว่าง นายไตรเทพ ไชยวุฒิ และนายจันทร์ ห้วยเสน ผู้ฟ้องคดี กับผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ผู้ถูกฟ้องคดี ในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาได้ทำการสอบสวนเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาของ นายไตรเทพ ไชยวุฒิ และนายจันทร์ ห้วยเสน สมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวกล้า อำเภอจุน เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการวินิจฉัยการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ทั้งนี้ ให้ดาวน์โหลดสิ่งที่ส่งมาด้วยทางเว็บไซต์ สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดยะลา www.yalalocal.go.th

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิทยา พานิชพงศ์)

รองผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา ปฏิบัติราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา

สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดยะลา

กลุ่มงานกฎหมายระเบียบและเรื่องร้องทุกข์

โทร./โทรสาร. ๐-๗๓๒๒-๒๗๘๖

www.yalalocal.go.th

“ดำรงธรรมนำไทยใสสะอาด”

6584 13.00
- 8. ก.ค. 2553

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ว ๑๒๑๓

เรื่อง การวินิจฉัยเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗-๑๒๘/๒๕๕๒

งานคณะกรรมการรอง ผวจ.ยล.
วันที่ 12 ก.ค. 2553
ลงชื่อ...
รับ

ด้วยศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗-๑๒๘/๒๕๕๒ ระหว่าง นายไตรเทพ ไชยวุฒิ และนายจันทร์ ห้วยเสน ผู้ฟ้องคดี กับผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ผู้ถูกฟ้องคดี ในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาได้ทำการสอบสวนเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาของนายไตรเทพ ไชยวุฒิ และนายจันทร์ ห้วยเสน สมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า อำเภอจุน เนื่องจากนายดนัย ไชยวุฒิ เจ้าของกิจการร้านไชยวุฒิการยางซึ่งเป็นบุตรของนายไตรเทพ ไชยวุฒิ ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ในฐานะผู้รับจ้างในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์ และนายจรงักษ์ ห้วยเสน บุตรของนายจันทร์ ห้วยเสน ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าในฐานะผู้รับจ้างทำโคม่ไฟ แขนวประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ราคาลูกละ ๔๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท และผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ได้มีคำวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าของผู้ฟ้องคดีทั้งสองคนสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เนื่องจากเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าตามมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตรดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้ให้ความเห็นในการวินิจฉัยเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องนี้สรุปได้ ดังนี้

๑. มาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ บัญญัติห้ามมิให้สมาชิกเข้ามามีส่วนได้เสียกับเทศบาลไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการได้ประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการใดกับเทศบาลหรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดข้อยกเว้นและมิได้กำหนดถึงมูลเหตุจูงใจในการเข้าไปมีส่วนได้เสียในการกระทำความตกลงกับเทศบาลที่ตนเป็นสมาชิกอยู่แต่อย่างใด หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้กระทำความตกลงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาล เข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการใดกับเทศบาล และเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลหรือในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาล กรณีก็ครบองค์ประกอบตามกฎหมายที่สมาชิกผู้นั้นจะต้องพ้นจากสมาชิกภาพ ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้นั้นกระทำความผิดหรือไม่ จำต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติการณ์เป็นกรณี ๆ ไป โดยฟังจะต้องพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำเป็นหลัก

๒. กรณีของ นายไตรเทพ ไชยวุฒิ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าได้โดยน่ายานพาหนะรถยนต์เข้ามาใช้บริการซ่อมแซมเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องและอื่นๆ ตั้งแต่นายไตรเทพ ไชยวุฒิ

/เป็นผู้...

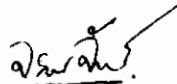
เป็นผู้บริหารกิจการร้านไชยวุฒิการยาง และก่อนที่จะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ได้ให้นายคนัย ไชยวุฒิ บุตรชายประกอบกิจการแทน ทั้งต่อมานายไตรเทพ ไชยวุฒิ ยังคงพักอาศัยในบ้าน และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเดียวกับนายคนัย ไชยวุฒิ ด้วย เมื่อประมวลข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดี ทั้งหมดแล้ว พังได้ว่านายไตรเทพ ไชยวุฒิ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่นายคนัย ไชยวุฒิ ทำสัญญากับเทศบาลตำบล ห้วยข้าวก่า จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายคนัย ไชยวุฒิ บุตรของนายไตรเทพ ไชยวุฒิ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖

๓. กรณีของ นายจันทร์ ห้วยเสน ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่าได้ขับขี่ รถจักรยานยนต์มาพบบ้านของนายจรงค์ ห้วยเสน ซึ่งทำโคมไฟแขวนประดับชายบริเวณหน้าบ้าน และได้ตกลงจ้างนายจรงค์ ห้วยเสน ทำโคมไฟแขวนประดับ โดยมีหัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบล ห้วยข้าวก่าให้ถ้อยคำว่า นายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่ากำชับตนให้ดำเนินการจ้างนายจรงค์ ห้วยเสน เป็นผู้จัดทำโคมไฟแขวนประดับแต่เพียงผู้เดียว เพื่อใช้จัดงานประเพณีลอยกระทง อีกทั้งนายจันทร์ ห้วยเสน ยังได้รับเงินค่าจ้างแทนนายจรงค์ ห้วยเสน ก่อนที่นายจรงค์ ห้วยเสน จะเข้าทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า และยังคงพักอาศัยในบ้านเดียวกับนายจรงค์ ห้วยเสน เมื่อประมวลข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดีทั้งหมดแล้ว พังได้ว่า นายจันทร์ ห้วยเสน มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่นายจรงค์ ห้วยเสน ทำสัญญากับเทศบาลตำบล ห้วยข้าวก่า จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายจรงค์ ห้วยเสน บุตรของนายจันทร์ ห้วยเสน เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การวินิจฉัยกรณีการเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นคู่สัญญาหรือ ในกิจการที่กระทำให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกระทำ สอดคล้อง กับความเห็นของศาลปกครองสูงสุด จึงขอส่งสำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวให้จังหวัดเพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการวินิจฉัยการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป รวมทั้งแจ้งให้อำเภอในจังหวัดทราบด้วย รายละเอียดปรากฏตามสำเนา คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจรินทร์ จักกะพาก)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักกฎหมายและระเบียบท้องถิ่น

ส่วนวินิจฉัยและกำกับดูแล

โทร. ๐๒-๒๕๑๙๐๓๕-๖

โทรสาร ๐๒-๒๕๑๙๐๓๖

“ดำรงธรรมนำไทยใสสะอาด”

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๑๑-๗๑๒/๒๕๕๐

คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗-๑๒๘/๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๖ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๑๑/๒๕๕๐

คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗/๒๕๕๐

ระหว่าง { นายไกรเทพ ไชยวุฒิ
ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๑๒/๒๕๕๐

คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๘/๒๕๕๐

ระหว่าง { นายจันท์ ห้วยเสน
ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๔/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๑๗๓/๒๕๕๐ และคดีหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๑๗๔/๒๕๕๐ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่) ซึ่งคดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลปกครองชั้นต้นสั่งให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกันโดยเรียกผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๘๔/๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เรียกผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และเรียกผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองสำนวนว่า ผู้ถูกฟ้องคดี

คดีทั้งสองสำนวนนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า เขตเลือกตั้งที่ ๒ อำเภอจุน จังหวัดพะเยา ได้รับเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ และครบวาระในวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ต่อมานายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่า ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อพิจารณากรณีที่นายคนัย ไชยวุฒิ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจรงักษ์ ห้วยเสน บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์และการทำไฟฟ้าแขวนประดับตามลำดับ จะถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า อันเป็นการกระทำต้องห้ามเป็นเหตุให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๘ ทวิ และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๑๕๑๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ต่อมาได้มีหนังสือจังหวัดพะเยา ที่ มท ๐๘๔๗.๔/๑๖๒๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองหากประสงค์จะได้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติมให้จัดส่งภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า คำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๑๕๑๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ และคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ระบุว่า จังหวัดพะเยาเป็นผู้พิจารณา แต่โดยที่จังหวัดพะเยามีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดี จังหวัดพะเยาจึงไม่มีอำนาจในการสอบสวนและวินิจฉัย เมื่อการสอบสวนและคำวินิจฉัยกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นผลให้คำวินิจฉัยไม่สามารถใช้บังคับได้

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมาย และการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงหลักฐาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำการสอบข้อเท็จจริงจนเพียงพอที่จะวินิจฉัยได้แล้ว จึงได้มีหนังสือฉบับเดียวกันแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจัดส่งคำชี้แจงพร้อมเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยไม่สรุปข้อเท็จจริงตามที่สอบสวนได้มา ไม่แจ้งรายละเอียดว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับอย่างไร ทำให้ไม่อาจแยกได้ว่าการสอบสวนในเรื่องใดเป็นของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง การขอผ่อนผันระยะเวลาในการจัดหาเอกสารและนำพยานบุคคลเข้าแก้ข้อกล่าวหา ก็ไม่ได้รับอนุญาตแต่อย่างใด การสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจสอบสวนและวินิจฉัยกรณีสงสัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลผู้ใดสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เรื่อง การขาดคุณสมบัติจากการเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๑ ประกอบมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๑๕๑๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ คณะกรรมการได้แจ้งข้อกล่าวหาและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐานของตนเพื่อโต้แย้งข้อกล่าวหาและผู้ถูกฟ้องคดีได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการเป็นผู้มีส่วนได้เสียกรณีสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ตามคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๒๐๐๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวเห็นว่า การที่บุตรผู้ฟ้องคดีทั้งสองขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ได้เข้าเป็นคู่สัญญา กับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ในฐานะผู้ขาย/ผู้รับจ้าง ในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์และโคมไฟแขวนประดับ โดยบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองอาศัยอยู่กับผู้ฟ้องคดี เมื่อมีการเบิกจ่ายเงินให้ผู้ขาย/ผู้รับจ้าง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ยังเป็นผู้รับเงินค่าจ้างแทนบุตร กรณีจึงถือเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ซึ่งเป็นการกระทำอันต้องห้าม ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่าง

/บิดาและบุตร...

บิดาและบุตร เป็นการกระทำอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๓ โดยเทียบเคียงแนวความเห็นตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๙๖/๒๕๔๔ เรื่องการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิงกับเทศบาลตำบลแจ้ห่ม จึงวินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แม้ในคำสั่งและคำวินิจฉัยจะใช้ถ้อยคำว่า จังหวัดพะเยา เมื่อพิจารณาจากเนื้อหาโดยรวมและเจตนารมณ์ของคำสั่งและคำวินิจฉัยแล้ว ย่อมรับฟังได้ว่าเป็นการกระทำโดยผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา และก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำวินิจฉัยได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทำคำชี้แจงและส่งเอกสารเพิ่มเติมถึงแม้หนังสือดังกล่าวจะแจ้งรวมกันแต่ได้ส่งสำเนาหนังสือเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ไปพร้อมด้วย ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมทราบข้อเท็จจริงในส่วนที่ถูกกล่าวหาได้เป็นอย่างดี และในการทำคำชี้แจงเพิ่มเติมผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจงโต้แย้งข้อกล่าวหาในส่วนของตนมิได้สำคัญผิดหรือหลงประเด็นแต่อย่างใด การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ ๕ เดือน ไม่ได้รวบรัดหรือไม่ให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานแต่อย่างใด จึงเห็นว่าเพียงพอที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะจัดส่งคำชี้แจงโต้แย้งภายในเวลาที่กำหนด ทั้งที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีจึงถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ตามความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยเพียงประเด็นเดียวว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ กรณีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้คำว่า จังหวัดพะเยาในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า จังหวัดพะเยาแม้จะมีฐานะเป็นนิติบุคคล ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และมีผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหัวหน้าบังคับบัญชาบรรดาข้าราชการฝ่ายบริหารซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในราชการส่วนภูมิภาคในเขตจังหวัดตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้ข้อความว่า จังหวัดพะเยาในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ และในคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในคำสั่งและ

/คำวินิจฉัย...

คำวินิจฉัยดังกล่าว คำว่า จังหวัดพะเยา จึงหมายถึง ผู้ถูกฟ้องคดีหาใช่จังหวัดพะเยา ที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลไม่ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีจึงชอบแล้ว ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อมาคือ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริงตามที่ถูกกล่าวหาและมีโอกาสโต้แย้งอย่างเพียงพอหรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำวินิจฉัย ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองส่งคำชี้แจงพร้อมหลักฐานเพิ่มเติมนอกจากที่ได้ให้ไว้แก่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงรวมมาในหนังสือฉบับเดียวกัน โดยไม่ได้สรุปข้อเท็จจริงและแจ้งรายละเอียดของกรณีการสอบสวน แต่มิได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสับสนหรือหลงประเด็นต่อผู้ เนื่องจากหนังสือฉบับดังกล่าวได้ส่งสำเนาหนังสือเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ไปด้วยและผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีโอกาสโต้แย้งอย่างเต็มที่แล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีโอกาที่จะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยแล้ว ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประเด็นสุดท้ายที่จะต้องวินิจฉัยคือ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำเป็นคู่สัญญากับบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า แม้มาตรา ๑๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ บัญญัติว่า สมาชิกสภาเทศบาลต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาลหรือที่เทศบาลจะกระทำ การที่จะพิจารณาว่า สมาชิกสภาเทศบาลผู้ใดจะเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ย่อมต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำเป็นหลัก เพราะการกระทำใดๆ ที่เป็นไปโดยปราศจากเจตนาแล้วย่อมจะกล่าวว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายหาได้ไม่ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นผู้แนะนำสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำดำเนินการในเรื่องซ่อมแซมยานพาหนะรถยนต์กับนายदनัยแต่เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำได้สอบถามจากผู้ประกอบการรายอื่นๆ ในท้องที่แล้วเห็นว่าร้านไชยวุฒิการยางของนายदनัยเป็นราคาที่ต่ำสุด จึงเสนอผู้บริหารเพื่อจัดจ้างนายदनัยโดยที่ไม่ทราบว่านายदनัยมีความสัมพันธ์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น แม้นายदनัยจะเข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ แต่ก็ปราศจากการรู้เห็นของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งนายदनัยก็เป็นผู้ประกอบการอาชีพรับซ่อมแซมยานพาหนะทั่วไป

/ย่อมมีสิทธิ...

ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาจัดจ้างจากเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าอยู่แล้ว หากจะถือว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายคณัยทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า ย่อมจะไม่เป็นกรรมอย่างยิ่งกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ดาบตำรวจ นพพล สมศรี นายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวเก่า ได้ตกลงให้นายจงรักษ์ เป็นผู้ทำโคมไฟแขวนประดับและยังได้กำชับให้นางกัลยา สองสีโย หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้ เทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าดำเนินการจ้างนายจงรักษ์แต่เพียงผู้เดียว และเมื่อมีการเสนอ สัญญาจ้างเพื่อลงนาม ดาบตำรวจ นพพลก็เห็นชื่อนายจงรักษ์เป็นผู้รับจ้าง ซึ่งดาบตำรวจ นพพลยอมรับว่ารู้จักกับครอบครัวผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นอย่างดี กรณีจึงต้องฟังว่า ดาบตำรวจ นพพลเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการว่าจ้างนายจงรักษ์ให้ทำโคมไฟแขวนประดับ ดังนั้น จึงไม่อาจกล่าวได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นการทำสัญญาว่าจ้างระหว่าง เทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่ากับบุตรของตน แม้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะเป็นผู้รับเงินค่าจ้างแทนบุตรก็ตาม แต่ต้องฟังว่าได้รับทราบภายหลังจากการส่งมอบวัสดุที่ว่าจ้างกันแล้ว ซึ่งเป็นไปตามบันทึก ตกลงการจ้างฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และเงินจำนวนดังกล่าวก็เป็นเงินค่าจ้าง ที่นายจงรักษ์มีสิทธิได้รับโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองในขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าเป็นผู้มีส่วน ได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายคณัย บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจงรักษ์ บุตรของ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่าง บิดาและบุตร เป็นการกระทำอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ เทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยเทียบเคียงแนวความเห็นตาม บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องเสร็จ ที่ ๕๙๖/๒๕๔๔ เรื่อง การเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ในสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิงกับเทศบาลแฉ่งห่ม และอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์อื่นใด ที่ทำให้เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาล ตำบลห้วยข้าวเก่า นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตร คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี ดังกล่าวจึงไม่เป็นกรรมแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี
กรณี นายจันทร์ ห้วยเสน และนายไทรเทพ ไชยวุฒิ สมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า
เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์
๒๕๕๐ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำวินิจฉัยดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ตามบทบัญญัติของมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
เทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์
ห้ามสมาชิกสภาเทศบาลเข้ามามีส่วนได้เสียไม่ว่าในทางตรงหรือทางอ้อมกับเทศบาล
ในขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกอยู่ ทั้งนี้ เพื่อให้สมาชิกสภาเทศบาลทำหน้าที่รักษาประโยชน์
ของเทศบาลอย่างเที่ยงธรรม โดยไม่ประสงค์จะให้สมาชิกได้ประโยชน์ใดๆ จากการเข้าทำสัญญา
หรือกิจการใดจากเทศบาลไม่ว่าโดยตนเองหรือผ่านทางผู้อื่นในขณะดำรงตำแหน่ง และมีได้
คำนึงว่าสมาชิกผู้นั้นต้องการผลประโยชน์จากเทศบาลหรือไม่ กฎหมายจึงบัญญัติถึงส่วน
ได้เสียว่าไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมไว้ คือ หากมีข้อเท็จจริงใดๆ ก็ตามที่สามารถ
พิจารณาได้ว่าสมาชิกสภาเทศบาลมีความสัมพันธ์ในเชิงผลประโยชน์จากสัญญาของ
เทศบาลหรือกระทำกับเทศบาลไม่ว่าในทางใด ในลักษณะใดแล้วก็ย่อมถือได้ว่าเป็นการต้องห้าม
ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเมื่อนำบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมาพิจารณาในคดีนี้
ปรากฏว่าบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้เข้าทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ในขณะที่
ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมได้รับ
ประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาโดยผ่านทางผู้อื่น ซึ่งมีความสัมพันธ์ในฐานะบิดาและบุตร
โดยมาตรา ๑๕๖๓ และมาตรา ๑๖๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บุตรย่อมมี
หน้าที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดูบิดามารดา และบุตรและบิดามารดาถือได้ว่าเป็นทายาทโดยธรรม
มีสิทธิในการรับมรดกของกันและกันได้ กรณีย่อมถือได้ว่ามีส่วนได้เสียในทางอ้อมแล้ว อนึ่ง
แม้ข้อเท็จจริงในคดีศาลจะรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมิได้มีเจตนาที่จะรับประโยชน์จาก
เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าก็ตาม แต่นายคณัย บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจงรักษ์ บุตรของ
ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมต้องทราบเป็นอย่างดีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งสมาชิก
สภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า การที่นายคณัยและนายจงรักษ์เข้าทำสัญญากับเทศบาล
ตำบลห้วยข้าวก่าย่อมต้องรู้ข้อกฎหมายอันเป็นข้อห้ามของการมีส่วนได้เสียของสมาชิกสภา
เทศบาลที่บิดาของตนมีสมาชิกภาพอยู่ และเล็งเห็นผลได้ว่าการที่เข้าทำสัญญากับเทศบาล
บิดาซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันจะได้รับผลประโยชน์ในทางอ้อมจากการทำสัญญานั้นด้วย

/และการที่...

และการที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงว่าคดีไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้แนะนำสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าดำเนินการในเรื่องซ่อมแซมยานพาหนะรถยนต์กับนายคนัยแต่เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าได้สอบถามจากผู้ประกอบการรายอื่นๆ ในท้องที่แล้ว เห็นว่าร้านไชยวุฒิการยางของนายคนัยเป็นราคาที่ต่ำสุด จึงเสนอผู้บริหารเพื่อจัดจ้างนายคนัย โดยที่ไม่ทราบว่านายคนัยมีความสัมพันธ์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น แม้นายคนัยจะเข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่า แต่ก็ปราศจากการรู้เห็นของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การรับฟังข้อเท็จจริงของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวยังคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง เพราะการที่เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าอ้างว่าไม่ทราบว่านายคนัยมีความสัมพันธ์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นั้น เป็นคำกล่าวอ้างที่ขัดกับหลักความเป็นจริง เพราะท้องที่ตำบลห้วยข้าวท่าเป็นท้องถื่นที่มีพื้นที่ไม่มากนัก และจำนวนประชากรก็ไม่มาก ถ้าเป็นคนพื้นที่ส่วนใหญ่จะรู้จักกันหมด โดยเฉพาะผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่ในราชการส่วนท้องถิ่น และการจะเป็นสมาชิกสภาเทศบาลได้จะต้องมีการสมัครรับเลือกตั้ง มีการหาเสียง จึงเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าจะไม่รู้จักสมาชิกสภาเทศบาลที่ได้รับเลือก และจะไม่รู้จักนายคนัยที่เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และมีข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งคือร้านไชยวุฒิการยาง ชื่อของร้านก็เป็นชื่อที่มาจากนามสกุลของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายคนัย บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ใช้นามสกุลนี้ อีกทั้งเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าก็ให้บริการซ่อมแซมยานพาหนะที่ร้านไชยวุฒิการยางมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี ตั้งแต่สมัยเป็นสุขาภิบาลตำบลห้วยข้าวท่า และตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่า เจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าจึงต้องรู้จักผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายคนัยเป็นอย่างดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเห็นว่าการรับฟังข้อเท็จจริงเรื่องนี้ของศาลปกครองชั้นต้นยังคงคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง และจะถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่รู้เห็นด้วยกับการทำสัญญาระหว่างนายคนัยกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าดังที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงก็ไม่อาจรับฟังเช่นนั้นได้ เพราะในการซ่อมแซมบำรุงรักษายานพาหนะของเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่า ย่อมจะต้องนำยานพาหนะไปดำเนินการที่ร้านของนายคนัยซึ่งอยู่บริเวณเดียวกับบ้านพักอาศัยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอยู่ด้วย ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมเห็นยานพาหนะของเทศบาลซึ่งจะต้องมีตราสัญลักษณ์แสดงว่าเป็นรถของเทศบาลติดอยู่ที่ยานพาหนะนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมรู้เห็นว่าเทศบาลตำบลห้วยข้าวท่าจ้างนายคนัยดำเนินการซ่อมแซมบำรุงรักษาอันเป็นการทำสัญญากับเทศบาล ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสที่จะห้ามหรือ

/แจ้งให้...

แจ้งให้นายคนัยซึ่งเป็นบุตรยกเล็กหรือไม่รับดำเนินการตามสัญญาจ้างได้ แต่ก็ไม่ได้กระทำ ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รู้เห็นในสัญญาจ้างดังกล่าวแล้ว ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้รับเงินค่าจ้างทำโคมไฟแขวนแทนนายจงรักษ์ บุตรชาย โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับเงินค่าจ้างแทนนายจงรักษ์เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ โดยปรากฏตามเอกสารใบสำคัญการรับเงิน แต่เอกสารสัญญาจ้างทำโคมไฟแขวนประดับ ระหว่างเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำกับนายจงรักษ์มีการทำสัญญากันในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับเงินค่าจ้างเหมาทำโคมไฟตามสัญญาไปจาก เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำถึง ๕ วัน ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นการทำสัญญาจ้างระหว่างเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ กับบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และรับฟังข้อเท็จจริงต่อไปว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับทราบการทำสัญญา ภายหลังจากการส่งมอบวัสดุที่ว่าจ้างกันแล้วนั้น จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อน จากข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงดังกล่าวจะต้องรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับเงินค่าจ้าง ทำโคมไฟแขวนแทนนายจงรักษ์บุตรชาย ก่อนที่นายจงรักษ์จะเข้าทำสัญญากับเทศบาล ตำบลห้วยข้าวก่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รู้ว่าบุตรชายของตนจะเข้าทำสัญญากับ เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำและสามารถที่จะแจ้งให้บุตรชายยกเล็กหรือปฏิเสธไม่เข้าทำสัญญา อันอาจมีผลกระทบต่อสมาชิกภาพในการดำรงตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ กรณีจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่บุตรชายทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ อย่างชัดเจน และย่อมรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนได้เสียทางอ้อมจากการทำสัญญา ดังกล่าวด้วย ตามข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในคดีนี้ ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่างอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันกับบุตรชายซึ่งเข้าทำสัญญากับเทศบาล ตำบลห้วยข้าวก่ำ ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันอีกทั้งอยู่ในฐานะ เป็นบิดาและบุตรย่อมจะต้องมีการพูดคุยสนทนากันภายในครอบครัวเกี่ยวกับการ ดำรงชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพการงาน และในการทำโคมไฟของนายจงรักษ์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และการบริการซ่อมแซมเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องและอื่นๆ เกี่ยวกับ ยานพาหนะที่เข้ามารับบริการของนายคนัยบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็กระทำในบริเวณบ้าน ที่ใช้สำหรับดำเนินกิจการของบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองคน เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จะไม่ทราบหรือรู้เห็นการดำเนินกิจการของบุตรที่ดำเนินการตามสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ข้อเท็จจริงในคดีนี้จึงต้องรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองรู้เห็นและทราบถึงการทำสัญญาระหว่าง เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำกับบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาตั้งแต่เริ่มแรก การที่ผู้ถูกฟ้องคดี

มีคำวินิจฉัยว่า...

มีคำวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองในขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ เป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายदनัย บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจรงักษ์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่าง บิดาและบุตรเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๒ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบด้วยเหตุผล ข้อเท็จจริงและ ข้อกฎหมายแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนในคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึง ยังไม่เห็นพ้องด้วยตามที่ได้อุทธรณ์คัดค้านดังกล่าวแล้ว ดังนั้น อาศัยเหตุผล ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ดังกล่าวมาแล้วนี้ ขอศาลปกครองสูงสุดพิจารณาและพิพากษากลับคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษายกฟ้องและยกคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในคดีนี้เสีย

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้คำว่า “จังหวัดพะเยา” ในคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการใช้อำนาจออกคำสั่ง ในฐานะจังหวัดพะเยาตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มิได้เป็นการใช้อำนาจในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ เทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ หากผู้ถูกฟ้องคดีประสงค์จะใช้อำนาจในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ผู้ถูกฟ้องคดีต้องระบุในคำสั่งโดยชัดแจ้งว่ากระทำในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเหตุดังกล่าว ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดี ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริงตามที่ถูกกล่าวหาและมีโอกาสโต้แย้ง เพียงพอหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขอเรียนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองส่งคำชี้แจงพร้อมทั้งพยานหลักฐาน โดยไม่ได้สรุปข้อเท็จจริงและ แจ้งรายละเอียดของกรณีการสอบสวนโดยทำให้ผู้ฟ้องคดีสับสนและหลงประเด็นในการต่อสู้ ทั้งยังมีให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ต่อสู้คดีได้โต้แย้งอย่างเต็มที่ โดยให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นำพยานหลักฐานมาเสนอต่อคณะกรรมการสอบสวนในระยะเวลากระชั้นชิด ทั้งไม่ยอมให้มีการเลื่อนระยะเวลาขอส่งพยานหลักฐานตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เห็นว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔ แต่ประการใด ส่วนประเด็นสุดท้ายผู้ฟ้องคดีทั้งสองถือ ได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำเป็นคู่สัญญากับบุตร ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าการเป็นผู้มีส่วนได้เสียทั้งทางตรงหรือ

ทางอ้อมในการเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ต้องถือตามเจตนาของผู้กระทำว่ามีเจตนาฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แม้บุตรของตนจะเข้าเป็นคู่สัญญาของเทศบาลแต่ทาง การสอบสวน ก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รู้เห็นหรือมีส่วนร่วมแต่อย่างใด ทั้งการซ่อมแซมยานพาหนะ ก็เป็นการประกอบอาชีพโดยปกติของบุตรซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจเข้าไป ก้าวล่วงในกิจการส่วนตัวของบุตรได้ การที่บุตรได้รับการพิจารณาจัดจ้างจากเทศบาล ก็เป็นการจัดจ้างจากผู้ประกอบอาชีพปกติโดยทั่วไป ดังนั้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่จะถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายदनัยทำกับเทศบาล ตำบลห้วยข้าวกำย่อมจะไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบแล้ว สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า คาบตำรวจ นพพลได้ลงนามในสัญญาว่าจ้างนายจรงค์ทำโคมไฟแขวนประดับ โดยตรง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญญาดังกล่าว ทั้งการทำสัญญาดังกล่าว เป็นการรับจ้างปกติของนายจรงค์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้ ด้วยเหตุผลดังที่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้เรียนต่อศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว ขอศาลปกครองสูงสุด พิจารณาพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษาให้เพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ฉบับลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาล ตำบลห้วยข้าวกำเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ มีวาระในการดำรงตำแหน่งจนถึงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ต่อมานายदनัย ไชยวุฒิ เจ้าของกิจการร้านไชยวุฒิการยาง ตามใบอนุญาต ประกอบกิจการโรงงานจากอุตสาหกรรมจังหวัดพะเยา ที่ ป.๗/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำในฐานะ ผู้ขาย/ผู้รับจ้าง ในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์ และนายदनัย ได้รับเงินไปแล้วเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ และวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๖ ส่วนนายจรงค์ ห้วยเสน บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำในฐานะ ผู้รับจ้างทำโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ราคาลูกละ ๔๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท

/ตามบันทึก...

ตามบันทึกตกลงจ้างลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้รับเงินค่าโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๔,๐๐๐ บาท จากสำนักงานเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ได้รับหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ต่อมานายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่าได้รับหนังสือลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ร้องเรียนกรณีดังกล่าวจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลเป็นคู่สัญญาหรือไม่ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๑๕๑๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้สอบพยานบุคคลจำนวน ๗ ราย ประกอบด้วยผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นายदनัย นายจงรักษ์ นางบัวลอย ไชยวุฒิ ภรรยาของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นางกัลยา สองสีโย หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า และคาบคำรวจ นพพล สมศรี นายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่า ตามบันทึกการให้ถ้อยคำพยานบุคคลต่อคณะกรรมการสรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าประมาณ ๑๕ ปี ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของร้านไชยวุฒิการยาง และได้จดทะเบียนพาณิชย์เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๑ ภายหลังผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ไปทำงานที่ต่างประเทศ นางบัวลอยภรรยาของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ดำเนินการแทน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ก่อนการเลือกตั้งประมาณ ๒ ปี ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เดินทางกลับจากต่างประเทศได้ไปยื่นคำร้องขอเลิกประกอบกิจการและให้นายदनัยยื่นคำขอประกอบกิจการโรงงานแทน ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากอุตสาหกรรมจังหวัดพะเยา ที่ ป.๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และได้ย้ายมาอยู่บ้านเลขที่ ๒๖๔ หมู่ ๘ ตำบลห้วยข้าวก่า โดยบุคคลทั้งสามมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีชื่อเป็นเจ้าของบ้าน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ประกอบอาชีพทำสวนและเป็นไวยาวัจกรของวัดทุ่งผาสุก การชำระภาษีป้ายภาษีโรงเรือน และการค่านำรังเกียจใช้ชื่อนางบัวลอย ส่วนภาษีรายได้นายदनัยเป็นผู้ชำระเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่าเดิมมีฐานะเป็นสุขาภิบาลได้เคยนำพาหนะรถยนต์เข้ามาให้บริการซ่อมแซม เปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่อง และอื่นๆ ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บริหารกิจการเมื่อมีการยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลก็ได้มาให้บริการเรื่อยมา เนื่องจากนางกัลยาหัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ได้สอบถามราคาจากผู้ประกอบการรายอื่นแล้วเห็นว่า ร้านไชยวุฒิการยางของนายदनัยเสนอราคาถูกกว่าร้านอื่น จึงเสนอผู้บริหารอนุมัติจ้างร้านไชยวุฒิการยางทำการซ่อมแซมยานพาหนะของเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า โดยที่นางกัลยาไม่ทราบว่านายदनัยเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากการทำสัญญา

/และติดต่อ...

และติดต่อในเรื่องต่างๆ นายคณัยเป็นผู้ดำเนินการเอง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องกับส่วนนายจรงักษ์ซึ่งเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และอาศัยอยู่บ้านเดียวกับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป รับทำงานกระจก อลูมิเนียม กรอบรูป โคมไฟ และงานศิลปะอื่นๆ นายจรงักษ์ให้ถ้อยคำไว้ว่า เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ คนและภรรยาได้ทำโคมไฟแขวนประดับขายบริเวณหน้าบ้าน คานตำรวจ นพพล นายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่ำได้ขับขี่รถจักรยานยนต์มาพบและได้ตกลงจ้างนายจรงักษ์ทำโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ในราคาลูกละ ๔๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท โดยนายจรงักษ์เข้าใจว่า คานตำรวจ นพพลเป็นผู้ว่าจ้างไม่เกี่ยวข้องกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำมาติดต่อด้วย ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบหลังจากที่นายจรงักษ์และคานตำรวจ นพพลได้ตกลงว่าจ้างแล้ว นางกัลยา หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ ให้ถ้อยคำสอดคล้องกับนายจรงักษ์ว่าคานตำรวจ นพพลกำชับคนให้ดำเนินการจ้างนายจรงักษ์เป็นผู้จัดทำโคมไฟแขวนประดับแต่เพียงผู้เดียวเพื่อใช้จัดงานประเพณีลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ เนื่องจากเห็นว่าโคมไฟดังกล่าวสวยงาม ซึ่งคานตำรวจ นพพลยอมรับว่า การลงนามในสัญญาจ้างที่เจ้าหน้าที่พัสดุเสนอมาปรากฏชื่อของนายคณัยและนายจรงักษ์ คนเคยรู้จักแต่ไม่ทราบว่า เป็นบุคคลคนไหน คนอาศัยอยู่ตำบลห้วยข้าวก่ำประมาณเยี่ยงกับที่รู้จักคุ้นเคยกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และครอบครัวเป็นอย่างดี นอกจากนี้คานตำรวจ นพพล ในฐานะนายกเทศมนตรีได้ลงนามในบันทึกตกลงจ้างฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ร่วมกับนายจรงักษ์ในฐานะผู้รับจ้าง ต่อมานายวินัย ประศรีศิลปสกุล รักษาการผู้อำนวยการกองคลังในขณะนั้นได้เรียกผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไปพบและฝากเงินค่าโคมไฟแขวนประดับไปให้นายจรงักษ์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงชื่อรับเงินในใบสำคัญรับเงินลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ โดยไม่มีการมอบฉันทะ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ นำเงินมามอบให้แก่นายจรงักษ์จึงทราบว่านายจรงักษ์เป็นคู่สัญญากับทางเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้มีความเห็นตามหนังสือลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่าพฤติการณ์และข้อเท็จจริงในกรณีนี้เกี่ยวข้องกับปัญหาข้อกฎหมายของการเป็นผู้มีส่วนได้เสียตามมาตรา ๑๘ ทวิ และมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่แตกต่างจากกรณีที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้ว และได้รายงานความเห็นดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดพะเยาที่ ๒๐๐๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการเป็นผู้มีส่วนได้เสียกรณีสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่ำ คณะกรรมการดังกล่าวมีมติเอกฉันท์ว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตรจึงเป็นการกระทำอันเป็นการต้องห้ามเป็นเหตุให้สิ้นสุดสมาชิกภาพสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ตามมาตรา ๑๔ ทวิ ประกอบ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยเทียบเคียงแนวความเห็นตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จ ที่ ๕๙๖/๒๕๔๔ เรื่อง การเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิง กับเทศบาลตำบลแจ้ห่ม ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองหากประสงค์จะได้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติมให้จัดส่งภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ซึ่งแจ้งเพิ่มเติมว่า มีความขัดแย้งกับนายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวก่า และนายจรงักษ์บุตร ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาจ้างที่ตนได้ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มี คำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาล ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบคำวินิจฉัย ของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญา ที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก่า ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีมีข้อที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ใช้คำว่า จังหวัดพะเยา ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัย ตามพิพาทขอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น เห็นว่า ถึงแม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะใช้ถ้อยคำว่า จังหวัดพะเยา ในข้อความของคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวทั้งๆ ที่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ บัญญัติให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้ทำคำสั่งได้ลงชื่อและลายมือชื่อในคำสั่งและคำวินิจฉัยโดยได้ระบุตำแหน่งว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา คำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวจึงมีรูปแบบและผลที่ขอบด้วย กฎหมายแล้ว ส่วนการใช้ถ้อยคำว่า จังหวัดพะเยา ในข้อความของคำสั่งและคำวินิจฉัย มิใช่สาระสำคัญที่จะทำให้รูปแบบและผลของคำสั่งและคำวินิจฉัยไม่ขอบด้วยกฎหมาย

แต่เป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือผิดหลงเล็กน้อยที่เจ้าหน้าที่อาจแก้ไขเพิ่มเติมได้เสมอ ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔

กรณีจึงมีข้อที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ได้ทราบข้อเท็จจริงตามที่ถูกกล่าวหาและมีโอกาสโต้แย้งอย่างเพียงพอหรือไม่นั้น เห็นว่า โดยที่คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มิได้กำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในส่วนที่เกี่ยวกับการสอบสวนและวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น ในการออกคำวินิจฉัยในกรณีพิพาทนี้จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสดังต่อไปนี้ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน เมื่อคดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและพยานได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองส่งคำชี้แจงพร้อมหลักฐานเพิ่มเติมนอกจากที่ได้ให้ไว้แก่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยได้ส่งสำเนาหนังสือเทศบาลตำบลห้วยข้าวกล้า ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ ที่ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวกล้าได้ให้นายจรงค์ซึ่งเป็นบุตรชายที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน (ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้าน) ได้มาทำสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีในการทำโคมไฟแขวนประดับจำนวน ๑๐๐ ลูกเป็นเงินทั้งสิ้น ๔,๐๐๐ บาท โดยมีผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นบิดาผู้รับเงินในใบสำคัญรับเงิน และกรณีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวกล้าได้ทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวกล้าเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายประเภทค่าวัสดุยานพาหนะเป็นเงินทั้งสิ้น ๘,๕๐๐ บาท และต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้นายคณัยซึ่งเป็นบุตรชายซึ่งอยู่ในครอบครัวเดียวกัน (ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้าน) มาทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวกล้าเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายประเภทค่าวัสดุยานพาหนะเป็นเงินทั้งสิ้น ๘,๘๓๐ บาท แนบไปด้วยนั้น เห็นว่า ถึงแม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะไม่ได้สรุปข้อเท็จจริงและแจ้งรายละเอียดของกรณีการสอบสวนต่อ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ตาม แต่กรณีตามหนังสือแนบที่ส่งไปก็มีข้อเท็จจริงเพียงพอให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง มีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงของข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอโดยไม่หลงต่อสูในข้อพิพาท ดังกล่าว และระยะเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองส่งคำชี้แจงพร้อมหลักฐาน เพิ่มเติมได้ก็เป็นเวลา ๑๔ วัน จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้แย้งและแสดง พยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว

กรณีจึงมีข้อพิจารณาท้ายที่สุดว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลตำบลห้วยข้าวก้าเป็นคู่สัญญากับบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองหรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับกรณีดังกล่าวคือ มาตรา ๑๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้บัญญัติว่า สมาชิกสภาเทศบาลต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำ ให้แก่เทศบาลหรือที่เทศบาลจะกระทำ นั้น เห็นว่า ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวได้ บัญญัติห้ามมิให้สมาชิกสภาเทศบาลเข้ามามีประโยชน์ได้เสียกับเทศบาลในขณะดำรงตำแหน่ง อยู่เพื่อให้สมาชิกสภาเทศบาลได้ทำหน้าที่บริการสาธารณะตามกฎหมายอย่างเที่ยงธรรม จึงบัญญัติห้ามมิให้สมาชิกเข้ามามีส่วนได้เสียกับเทศบาลไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมโดย ไม่คำนึงว่าจะเป็นการได้ประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการใดกับเทศบาลหรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดข้อยกเว้นและมีได้กำหนดถึงมูลเหตุจูงใจในการเข้าไป มีส่วนได้เสียในการกระทำความดังกล่าวกับเทศบาลที่ตนเป็นสมาชิกอยู่แต่อย่างใด หากข้อเท็จจริง ปรากฏว่า ผู้กระทำความดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาล เข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการใด กับเทศบาล และเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลหรือ ในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาล กรณีก็ครบองค์ประกอบตามกฎหมายที่สมาชิกผู้นั้นจะต้อง พ้นจากสมาชิกภาพ ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้นั้นกระทำผิดหรือไม่ จำต้องพิจารณาจาก ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์เป็นกรณีๆ ไป โดยฟังจะต้องพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำ เป็นหลัก เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาล ตำบลห้วยข้าวก้าเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๗ มีวาระในการดำรงตำแหน่งจนถึงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ นายคณัยซึ่งเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาล ตำบลห้วยข้าวก้าในฐานะผู้รับจ้างในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์ ล้อถนนายจรัสบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวก้า

ในฐานะ...

ในฐานะผู้รับจ้างทำโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ราคาสุทธิ ๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท ตามบันทึกตกลงจ้างลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ปรากฏว่าเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าได้เคยให้นายนพพล เทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าได้ให้บริการซ่อมแซมเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องและอื่นๆ ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บริหารกิจการร้านไชยวุฒิการยาง และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าได้ให้นายคนัยบุตรชายประกอบกิจการแทน ทั้งต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงพักอาศัยในบ้านและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเดียวกับนายคนัยด้วย เมื่อประมวลข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดีทั้งหมดแล้ว ฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่นายคนัยทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายคนัยบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ สิ้นสุดลงตามบทกฎหมายดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมาย

กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏว่าตามคำร้อง นพพล นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าได้ขับชี้รถจักรยานยนต์มาพบบ้านของนายจงรักษ์ซึ่งทำโคมไฟแขวนประดับขายบริเวณหน้าบ้านและได้ตกลงจ้างนายจงรักษ์ทำโคมไฟแขวนประดับจำนวน ๑๐๐ ลูก ในราคาสุทธิ ๕๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท โดยมีนางกัลยา หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าให้อภัยคำว่า ตามคำร้อง นพพลกำขับคนให้ดำเนินการจ้างนายจงรักษ์เป็นผู้จัดทำโคมไฟแขวนประดับแต่เพียงผู้เดียวเพื่อใช้จัดงานประเพณีลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ของเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า อีกทั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ยังได้รับเงินค่าจ้างแทนนายจงรักษ์ก่อนที่นายจงรักษ์จะเข้าทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่าและยังพักอาศัยในบ้านเดียวกับนายจงรักษ์ เมื่อประมวลข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดีทั้งหมดแล้ว ฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่นายจงรักษ์ทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายจงรักษ์บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวเก่า ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๖) แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติดังกล่าว คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐
ที่วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ สิ้นสุดลงตามกฎหมาย
ดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าว
ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับเป็นให้ยกฟ้อง

นายพีระพล เชาวน์ศิริ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรพจน์ วิศรตพิชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เฮงเจริญ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุณ ศิริยุทธวัฒนา

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายบุญอนันต์ วรรณพานิชย์

วันที่อ่าน ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒

ผู้พิมพ์ : ผู้พิมพ์